

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

(3) A nők és a férfiak egyenjogúak.

(4) Magyarország az esélyegyenlőség és a társadalmi felzárkózás megvalósulását külön intézkedésekkel segíti.

(5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.

Továbbá álláspontom szerint, mivel az alaptörvényben szerepel az ártatlanság véelme is, ez jelen ügyben az előzmények közül, amire a bíróság alapozott, szintén sért alkotmányos jogot.

Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikk (2) bekezdés: Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.

E törvényi előírást a bíróság mind jelen, mind előzmény ügyben is megszegte, ugyanis azt feltételezte, hogy a nagyszülők úgy akarják tartani a kapcsolatot unokáikkal, hogy egy törvényszéki ideiglenes végzést és majd a végleges ítéletet, jogsértően megszegnék, ezért megtagadták az elvitel jogát. Azaz se moziba, se játszótéren, sem az utcán sétálva, se fagyizva, nem érvényesíthetjük unokáinkkal a zavartalan kapcsolattartás törvényes jogát. Az ügy pikantériája hogy a Kúria a fiam 2016-tól való felügyelt kapcsolattartásra való kötelezését, és eljárását, jogalkalmazását külön is jogsértőnek találta. Hogy ezen amúgy jogsértő végzések és ítéletek sorozata hogyan bélyegezheti meg a nagyszülőt is, ezt máig egyetlen jogtanult őszinte és hiteles ember sem érti, akivel mi a férjemmel találkoztunk.

Mivel bizonyíthatóan, az eljárásokban a Kormányhivatal elismerte, hogy nem tartja veszélyesnek a nagyszülőket a kiskorú unokáikra nézve, a felügyelt kapcsolattartásra való kötelezés, elvitel jogának megtagadása alkotmányos jogokat is sért.

Álláspontom szerint mind az eljárás, mind az ítélet az alaptörvényben rögzített jogainkkal ellentétes, többek között a családhoz fűződő, a családok védelmével, a család generációkon keresztül való kapcsolatával s az ehhez fűződő alkotmányos jogokkal, a tisztességes eljáráshoz való joggal, valamint azzal a joggal is, hogy senkit nem lehet jogsértőnek feltételezni, azaz „bűnösnek” kikiáltani, amíg arról bizonyító erejű döntés nem születik.

A férjem és én, mint nagyszülők végig támogattuk a kiskorú unokáinkat, az unokáink szüleinek házasságának megromlásáig, így a szoros érzelmi kötődés megszakítása, és ennek 3 éven keresztül hatósági legalizálása hatalmas lelki teher számunkra. Mivel ez ésszerű időn belül nem tud rendeződni, álláspontom szerint külön is súlyosan jog- és alkotmányos sértő. A kiskorúakkal érzékeltetni kell ezeket a hibás és elítélendő nevelési módszereket, és gyorsan, hatékonyan és jogszerűen közbe kell és kellett volna lépni, mivel a gondviselő veszélyezteti ezen elszakítással a kiskorú fejlődését. Ezen ésszerű időn belül történő beavatkozás, a rendezés elutasítása, a nagyszülők kapcsolattartásának megtagadása, a kiskorúak bántalmazásának pártolása a hivatal segítségével, egyértelműen alaptörvény-ellenes.

Fiamnál a felügyelt kapcsolattartás első hónapjában a bizalmi viszony helyreállt, de amikor ezt az örömteli hírt a családgondozók közölték a gondviselő anyával, a kapcsolattartás drasztikusan negatív irányba kezdett romlani, a fiam minden igyekezete ellenére. Ezért ezen kapcsolattartási formát jogosan visszautasítottam, ami számomra egyébként is megalázó, aki két értelmes diplomás gyermeket neveltem fel. Álláspontom szerint unokáimat egyaránt büntette a Debreceni Törvényszék az elvitel jogának megtagadásával, ráadásul a gondviselőt anyagilag is érdekelté tette a

bizalmi viszony helyreállításának megakadályozásában, ami számára hatalmas anyagi kockázat is volt, így hozva kiszolgáltatott helyzetbe a kiskorúakat. A kiskorúak érdekével ellentétes gondviselői bosszú megakadályozásának egyetlen lehetősége az lett volna, hogy unokáimnak a másik családtól történő teljes elszakításának elkerülését pont hogy a nagyszülői kapcsolattartással kellett volna biztosítsák. Elfogadhatatlannak tartom, hogy minket nagyszülőket, akiket senki nem tart veszélyesnek, nem vádoltak meg különböző btk-ba ütköző vádakkal, csak azért ne biztosíthatjuk szeretetünköről, és egymáshoz tartozásunkról unokáimat, mert épp hatályos egy másik hozzánk is kötődő állampolgár ítélete.

A gyermekekből negatív érzelmi reakciókat kiváltó, a gondviselő részére visszacsatolással rendelkező felügyelt kapcsolattartásra kötelezni a nagyszülőket és a kiskorúakat, családjogi és alkotmányos jogi érdekükkel is ellentétes, aminek álláspontom szerint csak mondvacsínált indoka az, hogy azért mert fiamnak felügyelt kapcsolattartást ítélték meg. (Nem győzöm hangsúlyozni, hogy mára kiderült: hogy ez is jogsértő volt.) Az ilyen jellegű kapcsolattartás felér egyfajta hatósági támogatással megvalósuló kiszolgáltatott helyzetben levő kiskorúak lelki síkú bántalmazásával. A Debreceni Törvényszék eljárásának, valamint jogalkalmazásának jogsértő volta a nagyszülőkre is kihatással volt, van, attól a tényről függetlenül, hogy a nagyszülői kapcsolattartás 2015-ben történő igénylése idejében még nem született meg ezen jogsértő törvényszéki apai felügyelt kapcsolattartási végzés, majd ítélet. Ekkor még az apa is élt volna az elvitel jogával, amennyiben nem lett volna abban akadályoztatva. Ezt az újra joghatályos Debreceni Járásbíróság 15.P.23.205/2015/9. ítélete is bizonyítja. Közigazgatási bírósági szakaszba viszont már úgy került az ügy, hogy az eltelt idő közben 2016-tól, fiamnak, és unokáimnak ettől eltérő kapcsolattartási formát erőszakolt ki a gyermek érdekét végig háttérbe szorító bosszúéhes gondviselő, amiben a Debreceni Törvényszék is partner volt. Már ekkor új eljárásra kellett volna kényszeríteni a debreceni kormányhivatalt, függetlenül attól a tényről, hogy mi, mint nagyszülők az ítéletben foglaltak megszegésére semmilyen szándékot nem mutattunk, sőt elutasítottuk annak feltételezését is, hogy a törvényszéki végzés megszegése céljából kértük a kapcsolattartást, ráadásul ilyen jogi kötelezés igényünknel még nem is létezett. Egyértelműen saját, és unokáink érdekében szerettünk volna élni törvényes és alkotmányos jogunkkal. Nem tehattünk arról, hogy közben született egy - a különélő szülőre nézve méltatlan, jogsértő, de épp joghatályos - végzés.

Fiam időközben elköltözött és újra kértem az unokáimmal a kapcsolattartás biztosítását. Mivel álláspontom szerint az apai elvitel jogának megtagadása egyébként sem lehetett volna jogalap a nagyszülői elvitel jogának megtagadására is, bíztam abban, hogy végre nyugodtan és zavartalanul megölelhetem unokáimat. Tévedtem! A kérelem végső megtagadásának indoka az volt, hogy jó viszonyt ápolunk a saját gyermekünkkel, az apával, akinek a kormányhivatalhoz benyújtott kérelem időpontjában még a jogsértő felügyelt kapcsolattartás volt joghatályos. Az az elvárás, hogy nem utasítom el magamtól a saját fiamat, csak hogy együtt lehessenek egy hónapban egyszer az unokáimmal is, újabb alkotmányos aggályokat keltett. A gyermeki befolyásolás 3 éve zavartalan volta, valamint a tény, hogy a debreceni bírói és kormányhivatali jogalkalmazások azt elérhetik, hogy nem lehetek többet kapcsolatban unokáimmal, ez álláspontom szerint egyértelműen súlyosan alapjog-, azaz alkotmányosértő, mivel egyfajta választás elé kényszeríti a nagyszülőt, s nem szeretheti mindegyik családi hozzátartozóját.

A kúria Pfv.II.20.913/2017/12 sz. ítélete kifejti, hogy a különálló szülőtől nem lehet megtagadni az elvitel jogát, amennyiben nincs bizonyíték arra nézve, hogy a gyermekekre veszélyt jelentene, és ebben egy szakértő véleménye irreleváns. Számos esetben történik az országban szakértői abúzus, mivel nincs megfelelő kontroll ezen szakértői munkák hitelességére nézve. Pl. nem kötelező hang-, képfelvétel a vizsgálatokról, ha az orvos szakértő úgy gondolja, nem csatolja be vizsgálati leletet, pedig az egészségügyi közlöny hatályos jogszabálya ezt előírja. A fenti 1.Pf.20.341/2016/28. eljárásban, és számos esetben szó szerint megrendelt korrupt szakpszichológiai orvos szakértők

dönthetik el gyermekek sorsát, akár az egészségügyi közlönyben megjelent hatályos kötelező módszertani leírást semmibe véve, önös anyagi érdekből, azaz megfelelő díjazás érdekében. A szakértő nem joghatóság, hogy bírói döntést tanácsoljon egy adott ügyben. Az ilyen „megrendelt” ajánlást tevő munka egyértelműen aggályos. Ez azért fontos, mert a kormányhivatal egy olyan szakértői munkára is hivatkozik, amit fiam törvényszéki eljárásában folytattak le szabálytalanul. Azt, hogy ki sem lett volna szabad rendelni az adott ügyben, már a kúria is kimondta. Nem csak azért, mert nem rendelkezett megfelelő kompetenciával, azaz szakértői és orvosi végzettséggel a gyermekek, azaz unokáim vizsgálatára, ami miatt fegyelmi megrovásban részesítette a szakértői kamara a kirendelt szakértőt, hanem mert a szülők közös megegyezésében a bővített kapcsolattartással egyetemben kölcsönösen elismerte mindkét fél, hogy nem tartják egymást veszélyesnek a gyermekekre nézve. Mégis az ítélet kihirdetését követően a gondviselő mai napig akadályozza a kapcsolattartást, mind fiam, mind saját részemre akadálytalanul, és ezen hibás magatartását a közös megegyezést követően 3 hónappal már a bíróság előtt kapcsolattartás újra szabályozásával is legalizálni szándékozta. Így a kormányhivatal, hogy ezen hitelét veszített szakértői véleményre bármikor is utal, úgy hogy a szakértői kamara fegyelmi döntéséről tudomása van, ez egyértelműen arról ad tanúbizonyságot, hogy a kormányhivatal nem akarja elfogulatlanul kezelni a gondviselő, egyben volt önkormányzati kolléga és a másik szülő családja közötti kiskorúakat érintő problémáját.

Álláspontom szerint a kiskorú veszélyeztetése éppen hogy a gondviselőnél bizonyosodott be azzal a ténnyel, hogy minden eszközzel mind az apai, mind a nagyszülői kapcsolattartást akadályozta és akadályozhatja jelen esetben is, és ehhez felhasználja minden saját önkormányzati, és a Debreceni Kormányhivatalnál dolgozó új férj kapcsolatait is. Az e fajta gyermekbántalmazást legalizáló, az ügyből összeférhetetlenségből és elfogultságból fakadó kirekesztését folyamatosan megtagadó Debreceni Kormányhivatal, nyíltan kiáll a kiskorúak e fajta bántalmazása mellett. 2015.03.12.-i bővített kapcsolattartásban közös megegyezésben elvált fiam e naptól fogva tartó folyamatos kapcsolattartási akadályozását első ízben 2016 januárjában marasztalta csak el az alperes, ezzel is támogatva az újraszabályozás sikerességét. Álláspontom szerint, ezek után az ügy áthelyezését rendszeresen megtagadó Debreceni Kormányhivatal, nyíltan kiáll a kapcsolati korrupció lehetőségének fenntartása mellett, és unokáim ügyéhez foggal, körömmel ragaszkodva támogatja a veszélyeztetést, és e veszélyeztetés tényével kapcsolatban semmilyen jelzéssel nem él, súlyosan és többszörösen megsérti alaptörvényben rögzített alkotmányos jogokat. A védelembé vételi eljárást is a különélő szülő kérelme alapján folytatták le, de az abban foglaltaknak nincs fogantja. Számos esetben kértük az ügy másik járási hivatalhoz történő helyezését, többszöri új eljárásra való bírósági kényszerítések után is, de eredménytelenül. Egy a közigazgatási felülvizsgálatban rendszeresen elmarasztalt kormányhivatal, bármeddig ragaszkodhat egy adott ügyhöz, ha titkolt érdeke úgy kívánja. Ez is álláspontom szerint alkotmányosértő, s ezzel kapcsolatban kérem a jogszabályváltozásra is tegyenek ajánlást, hogy a feladatát ellátni nem tudó hivataltól jelen esetben a Debreceni Kormányhivaltól, átkerülhessen az adott ügy egy másik szervhez, amennyiben az adott szervvel szemben született min. 2 db elmarasztaló végzés, ítélet.

Hivatkoznék az OBH 4550/2005. határozatra, ahol új szerv kijelölése után panasszal élt a gondviselő a következő intézkedések ellen: „Tekintettel arra, hogy a panaszos továbbra is folyamatosan megghiúsította az apai és nagyszülői kapcsolattartást a gyámhivatal 2005. szeptember 23-án kezdeményezte a kiskorú védelembé vételét, szeptember 26-án pedig a Szeghalmi Városi Rendőrkapitányságon feljelentette a panaszost kiskorú veszélyeztetése vétségének alapos gyanúja miatt.”

Az alapvető jogok biztosa nemcsak hogy egyetértett az új eljáró szerv intézkedésével, és szükségszerűnek tartotta az új szerv intézkedését, de nyíltan kimondta az előző szerv alkalmatlanságát, amiért nem volt képes a kiskorúak alkotmányos védelmének feladatát ellátni. A

függetlenül attól, hogy több ízben új eljárásra kötelezte a közigazgatási bíróság a Kormányhivatal e szervét mind 1. mind 2. fokút, amiért nem mutatott hajlandóságot szankcionálni a jogsértő gondviselőt. Kettős mérce, hogy fiamat, a különélő szülőt még azért is megbüntette, amiért pontosan és időben odament a 2015-ös időszakos téli szüneti kapcsolattartásra, de szerencsére független jogi tanácsadás után első közigazgatási ügyében a bíróság ezen jogsértő bírságot azonnal megsemmisítette. s nincs semmilyen számára felróható magatartás mi indoka lehetne a kapcsolattartási problémáknak. A panaszolt ítélet hatályban maradásával a kiskorú unokáim és jómagam alkotmányos védelme, jogi érdekük érvényesítése álláspontom szerint megszűnt létezni, mivel folyamatosan fölülírja a kormányhivatali akarat, és a jelen ügyben eljáró bírói támogatás, minden próbálkozásunkat mi alkotmányos védelmünk szerint jogosan járja. A gyermekek gondviselő által történő erőszakos elszakítását, a gyermeki befolyásolás tényének vizsgálatát alaposan, normálisan, elvárható módon el nem végezték a nagyszülői kapcsolattartás tárgyában. Jelen esetben az ügy kormányhivatali előadója, önkényesen el tudja dönteni, hogy az unokáim 3 év után nem a gondviselő kényszerítésére tiltakoznak attól, hogy újra szerethessék elszakított családtagjait, pedig ennek nem lehet más oka. Ez álláspontom szerint szintén a tisztességes eljáráshoz való jogot sérti, mivel tisztességesen nem lett a 3 év alatt a kiskorúak e fajta bántalmazásának, befolyásolásának ténye kivizsgálva.

Csak utalnék a Kúria honlapján található 1735/2007. számú közigazgatási elvi határozatra, ami éppen ellentétes mind a kormányhivatal, mind a vele azonosuló bírói munkával. Ennek értelmében akkor is biztosítani kell a kiskorúak és a nagyszülők zavartalan kapcsolattartását, amennyiben a kiskorúak mindkét szülője ez ellen van, amennyiben a nagyszülők nem jelentenek veszélyt unokáikra nézve.

Álláspontom szerint az elvitel joga a nagyszülőket is meg kell, hogy illesse, mivel az eljárásban a kormányhivatal elismerte, hogy nem tart minket nagyszülőket veszélyesnek a kiskorú unokáimra nézve. Az unokáim kapcsolattartásra való átadásának felügyelt módon való megvalósulásával viszont nemcsak hogy egyet értek, de kifejezetten ragaszkodtam, az eltelt 3 év gondviselői magatartását, a felesleges rendőri s egyéb intézkedéseket látván, akik mit sem tudtak tenni, mint verbálisan a gyámhivatalra mutogatni. A fent említett Kúriai ítéletek részletesen kitérnek arra, hogy miért nem lehet a zavartalan kapcsolattartás jogát elvenni a jogosultaktól. Ami lényeges tény, hogy valamilyen rejtélyes ok miatt a kormányhivatal nem akarja felismerni, hogy a gyermekekre **nem a különélő szülő illetve a nagyszülő veszélyes** azzal, hogy tartani akarja a kapcsolatot családjával, **hanem a gondviselő, aki a gyermekeket büntetési eszközként használja**, a válókeresetet beadó, de ettől még gyermekeihez ragaszkodó férjjel és a hozzátartozóival szemben.

Ezen állapot megszüntetése érdekében a kormányhivatalnak mindent meg kell és meg kellett volna tenni, a kiskorúak e fajta veszélyeztetésének megszüntetése érdekében, ami alkotmányos joguk. Ezen állapot bírósági legalizálása szintén alkotmányosértő, hiszen ez a veszélyeztetés 3 éve folyik szinte zavartalanul.

Míndezekre tekintettel álláspontom szerint a nagyszülői zavartalan kapcsolattartás megtagadásának bírói legalizálása alkotmányosértő voltához kétség nem férhet. Álláspontom szerint mindenképp új eljárásra kellett volna kényszeríteni a fent említett jogszabályi és alkotmányos aggál

